

Full diocesà

23 de febrer del 2025

p5 —El bisbat pelegrinarà a Roma pel Jubileu

p6 —Avança el procés de beatificació de Gaudí

La Porta Santa

Des de l'inici del Jubileu de l'Esperança, ja són 1,3 milions de fidels els que han creuat la Porta Santa.

Des d'una perspectiva simbòlica, la Porta Santa té un valor singular, ja que representa el signe més distintiu del Jubileu: l'objectiu és travessar-la.

La seva obertura per part del Papa marca l'inici oficial de l'Any Sant. Originalment, només hi havia una Porta Santa, situada a la basílica de Sant Joan del Laterà, catedral del bisbe de Roma. No obstant això, per a permetre que els nombrosos pelegrins poguessin realitzar aquest gest, les altres basíliques majors de Roma també van incorporar aquesta tradició.

En creuar aquest llindar, el pelegrí, que vol guanyar la indulgència plenària, evoca les paraules del capítol 10 de l'evangeli segons sant Joan: «Jo soc la porta: qui entri per mi se salvarà; podrà entrar i sortir, i trobarà pasturatges.» Aquest gest simbolitza la voluntat de seguir Jesús i de deixar-se guiar per ell, el Bon Pastor.

A més, la porta no és sols un pas físic cap a l'interior d'un temple, sinó que, per a la comunitat cristiana, és també un símbol de comunió amb Crist.

L'espai sagrat de l'església convida a acostar-s'hi amb respecte, amb actitud i vestimenta adequades. És, alhora, lloc de trobada i de diàleg, de reconciliació i de pau, obert a tot pelegrí que s'hi acosta per viure aquesta experiència de fe.

«No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà»

Diumenge VII durant l'any / Cicle C

Lectura del primer llibre de Samuel

En aquells dies, Saül, amb tres mil homes d'entre els millors guerrers d'Israel, baixà al desert de Zif a buscar-hi David. David i Abisai entraren de nit al campament de Saül, i el trobaren dormint, ajagut al centre de tots. Tenia la llança clavada a terra vora el seu capçal. Tot al voltant jeien Abner i els altres homes. Abisai digué a David: «Avui Déu ha fet caure el teu enemic a les teves mans. Ara mateix el clavaré a terra d'una llançada. No en caldran pas dues.» Però David li contestà: «No el matis pas. ¿Qui quedaria net de culpa si amb les seves mans feia res de mal a l'Ungit del Senyor?»

Llavors David agafà la llança i el gerro d'aigua que Saül tenia vora el capçal i se n'anaren. Ningú no ho veié, ni se n'adonà, ni es despertà.

Tothom dormia. El Senyor havia fet caure sobre ells un son profund. David passà a l'altra banda i s'aturà un tros lluny, dalt la muntanya. Els separava una bona distància.

David cridà: «Aquí tinc la llança del rei. Que vingui a buscar-la un dels teus homes. I que el Senyor recompensi aquell de nosaltres que és de debò magnànim i lleial; avui el Senyor t'havia posat a les meves mans, però jo no he volgut fer res de mal a l'Ungit del Senyor.»

(26,2.7-9.2-13.22-23)

Salm responsorial

El Senyor és compassiu i benigne.

[102]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, quan Déu modelà Adam, el primer home, es convertí en un ésser animat, però el darrer Adam es convertí en Esperit que dóna vida. No va ser primer el cos espiritual, sinó el cos animat. El cos espiritual vingué després. El primer home, fet de terra, era de pols. Però el segon home és del cel. Tal com era el de pols són tots els de pols, i tal com és el del cel seran tots els del cel. Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel.

(15,45-49)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «A vosaltres

que escolteu, jo us dic: Estimeu els enemics, feu bé als qui no us estimen, beneïu els qui us maleeixen, pregueu per aquells que us ofenen. Si algú et pega en una galta, para-li l'altra. Si algú et pren el mantell, no li neguis el vestit. Dóna a tothom qui et demani, i no reclamis allò que és teu als qui t'ho hagin pres. Feu als altres allò que voleu que ells us facin. Si estimeu els qui us estimen, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors estimen aquells que els estimen. Si heu fet bé als qui us en fan, ¿qui us ho ha d'agrair? També ho fan els pecadors. Si presteu diners als qui de cert us els tornaran, ¿qui us ho ha d'agrair? També els pecadors presten diners als pecadors quan saben que els recobraràn. Però vosaltres heu d'estimar els enemics, heu de fer bé i de prestar sense esperar de rescabalar-vos: llavors la vostra recompensa serà gran i sereu fills de l'Altíssim, que és bo amb els desagraïts i amb els dolents.

Sigueu compassius com ho és el vostre Pare. No judiqueu i Déu no us judicarà. No condemneu, i Déu no us condemnarà. Absoleu, i Déu us absoldrà. Doneu i Déu us donarà. Us abocarà a la falda una bona mesura, atapeïda, sacsejada i curulla fins a vessar. Déu us farà la mesura que vosaltres haureu fet.» (6,27-38)

«Abans érem semblants a l'home fet de pols; després serem semblants a l'home que és del cel»

«Sigueu misericordiosos»

Andrey Castrillón, prev.

L'evangeli d'aquest diumenge continua el Sermó de la Plana del diumenge passat, on Jesús presenta el cor del seu ministeri i revela el projecte de vida que proposa als seus deixebles. El fragment d'avui subratlla les accions que han de caracteritzar els seguidors de Crist, perquè el Regne de Déu és més que una declaració de principis, és una realitat viva que es concreta en les obres quotidianes. Aquestes accions s'evidencien en l'amor incondicional i la misericòrdia universal, que esdevenen el segell distintiu de l'autèntic deixeble de Jesús i el nucli del seu missatge.

En temps de Jesús, les raons per ajustar comptes, venjar-se o alimentar rancúnies eren nombroses i socialment acceptades. Avui, malauradament, la situació no ha canviat gaire. Vivim en un món marcat per conflictes, guerres, divisions i enfrontaments, on sembla fàcil justificar l'odi i la violència com a respostes naturals davant la injustícia i l'ofensa.

Tanmateix, el missatge de Jesús és radicalment diferent i plenament vigent: «Sigueu misericordiosos com ho és el vostre Pare celestial» (Lc 6,36). Aquest és el veritable model a seguir: el cor mateix de Déu, que és misericòrdia. No es tracta de trobar excuses per perpetuar la violència —certament, sempre n'hi haurà—, sinó de fer un pas valent i profund, arrelat en l'amor gratuït que Déu ofereix a tothom.

Jesús ens convida a viure des de l'experiència personal de la misericòrdia divina. Qui se sap perdonat per Déu és capaç de viure el perdó amb els altres. Això sembla difícil, gairebé impossible, però la força transformadora de l'amor de Déu pot obrir camins allà on hi ha, potser, només murs. En una societat ferida per l'odi i la venjança, se'ns crida a ser portadors de reconciliació i esperança.

La imatge

Jesús ensenya a estimar els enemics, fer el bé sense esperar res a canvi, i no jutjar ni condemnar. Anima a ser generosos i compassius, reflectint la bondat de Déu. Aquest amor radical i misericordiós ens fa fills de Déu i evita covar males relacions que impedeixin la comunitat.

Els impropis (1617). Gerard van Honthorst

Agenda

Lit. hores: Setmana III

24 dilluns

—Sant Sergi, monjo i mr.

Sir 1,1-10 / Salm 92 / Mc 9,14-29

25 dimarts

—Sant Valer d'Astorga

Sir 2,1-13 / Salm 36 / Mc 9,30-37

26 dimecres

—Sant Alexandre, bisbe

—Santa Paula Montal, fund.

Sir 4,12-22 / Salm 118 /

Mc 9,38-40

27 dijous

—Sant Gabriel de la Dolorosa, passionista

—Sant Gregori de Narek, abat i dr.

Sir 5,1-10 / Salm 1 / Mc 9,41-50

28 divendres

—Sant Romà, abat

Sir 6,5-17 / Salm 118 / Mc 10,1-12

1 dissabte

El Sant Àngel de la Guarda

—Sant Rossend, bisbe

Març, consagrat al patriarca de Sant Josep

Sir 17,1-13 / Salm 102 /

Mc 10,13-16

2 diumenge VIII durant l'any / Cicle C

Dia d'Hispanoamèrica

—Santa Agnès de Praga, rel.

Sir 27,4-7 / Salm 91 / 1C 15,54-58 / Lc 6,39-45

El bisbat de Vic participa en els actes del Jubileu del Món de la Comunicació

En el marc del Jubileu de l'Esperança convocat pel Sant Pare, del 24 al 26 de gener el bisbat de Vic va participar a Roma en el primer gran esdeveniment organitzat de l'Any Sant, el Jubileu del Món de la Comunicació.

Els actes van començar el divendres amb una concorreguda missa en ocasió de la festa de Sant Francesc de Sales, patró dels periodistes, a la basílica de Sant Joan del Laterà. El dissabte hi va haver dos dels actes més emotius d'aquest jubileu: el pelegrinatge fins a la Porta Santa de Sant Pere del Vaticà i la trobada amb el Papa a l'Aula Pau VI. A primera hora del matí, els pelegrins, encapçalats per la creu del Jubileu, van iniciar el camí des de la Via della Conciliazione. Durant el recorregut fins a la Porta Santa s'anà fent un relleu, entre els periodistes i bisbes assistents, per a portar la creu. Un cop a dins de la basílica es va fer resar el CREDO davant la Càtedra de Sant Pere i se celebrà l'eucaristia.

Trobada amb el Sant Pare

«Tinc un discurs de nou pàgines a les mans. A hores d'ara, amb l'estómac regirat, llegir un discurs de nou pàgines

seria una tortura...», va dir el Pontífex somrient al públic, que li correspongué amb un fort aplaudiment. Llavors, a tots els comunicadors els dirigí un missatge d'agraïment per un treball, el del periodisme, «important» per a construir l'Església i la societat, «sempre que sigui veritat». I afegí: «Comunicar és sortir una mica de tu mateix per donar una mica de mi a l'altre, i la comunicació no és solament la sortida, sinó també la trobada amb l'altre. Saber comunicar-se és una gran saviesa.»

La jornada va continuar amb diferents xerrades, col·loquis i reflexions, destacant la intervenció de la Premi Nobel de la Pau del 2021, Maria Ressa, periodista filipina, la qual va dissertar sobre «Comunicar esperança en un món de drama».

El Jubileu de la Comunicació va acabar el diumenge, 26 de gener, amb la santa missa presidida pel papa Francesc a la plaça de Sant Pere del Vaticà.

Seminari de Comunicació

Els dies previs, del 22 al 24 de gener, el bisbat de Vic també va ser present a Roma en el seminari «Comunicació i evangelització», organitzat per la Pontifícia Universitat de la Santa Creu. Aquesta 14a edició del seminari va comptar amb més de sis-cents participants vinguts de seixanta països dels cinc continents.

Reunió de delegats de Comunicació de la Conferència Episcopal Espanyola

Els delegats i membres de les oficines de Comunicació de tots els bisbats de l'Estat van reunir-se a Roma per celebrar la seva assemblea anual. A més d'unir-se als actes del Jubileu, el divendres van participar en el programa organitzat per la CEE, com una xerrada amb el director de la Sala Stampa, Matteo Bruni, que explicà el treball de l'oficina que dirigeix. Després, tots els comunicadors es dirigiren a l'Ambaixada Espanyola davant la Santa Seu. L'ambaixadora, Isabel Celáa, donà la benvinguda als periodistes dels diferents bisbats i explicà la història de l'edifici del segle XV que acull la representació diplomàtica d'Espanya davant el Vaticà.

Pelegrinatge diocesà a Roma amb motiu de l'Any Jubilar

El bisbat de Vic organitza un pelegrinatge a Roma, obert a tothom, amb motiu de l'Any Sant, el Jubileu 2025 dedicat a l'esperança. Tindrà lloc del 19 al 24 d'octubre, presidit pel bisbe Romà.

Durant el viatge els participants tindran l'oportunitat de creuar la Porta Santa de

la basílica de Sant Pere, el gest més significatiu de l'Any Sant. A més del Vaticà, també es pelegrinarà a les altres basíliques majors, on també roman la Porta Santa oberta: Sant Joan del Laterà, Santa Maria la Major i Sant Pau Extramurs. També es participarà en l'audiència general amb el papa Francesc.

Per suposat, el pelegrinatge és una ocasió única de guanyar la indulgència plenària.

Amb sortida de Vic, Manresa, Igualada i Jorba, aquest pelegrinatge serà una experiència de fe i cultura. Inscripcions: RtCultural (93 122 67 00 / info@rtcultural.com).

Es restaura la capella del Pilar de la catedral

L'empresa Vicus serà l'encarregada de realitzar la restauració integral de la capella del Pilar de la catedral de Sant Pere de Vic.

Els treballs, que s'allargaran durant sis mesos, tenen com a objecte el conjunt de pintures murals, pintures sobre tela, escultures, terres i metalls que decoren totes les parets, voltes, arrebadors, portes, cornises, columnes, imatges escultòriques i barana de ferro.

La capella del Pilar, construïda a principis del segle XVIII, és la primera situada al sector de migdia de la nau de la

catedral. Construcció més fonda que la majoria de capelles laterals, té dos trams molt marcats separats per arcs que subjecten les voltes d'aresta. En el primer tram s'hi ubiquen els bancs, i en el segon, separat per una barana de forja, hi ha el presbiteri amb un retaule escultòric de marbre italià, on s'adossa l'altar, presidit per una imatge de la mare de Déu del Pilar i un medalló superior amb un baix relleu de la Santíssima Trinitat.

Al costat esquerre del presbiteri hi ha una tomba amb les restes del bisbe Veyán, impulsor de la construcció de la capella.

Notícies Breus

Cursets prematrimonials 2025

Delegació Episcopal de Família i Vida

A Igualada, parròquia de Santa Maria, 15 de març i 31 de maig. Tel. 665 999 116.

A Manresa, parròquia de Sant Josep, 15 de març. Tel. 93 873 17 80. A Ripoll, rectoria de Santa Maria, 29 de març. Tel. 972 70 02 43.

A Vic, Centre d'Orientació Familiar (C/ Sant Sadurní, 3), 10 de maig, 28 de juny i 4 d'octubre. Tel. 659 24 80 64.

Nomenaments

Signats pel nostre bisbe els dies 5 i 10 de febrer

Mn. Joan Mir, censor eclesiàstic. Al capítol de la Col·legiata de la Seu de Manresa els càrrecs següents a cada canonge: Mn. Joan Antoni Castillo Puertas, administrador i prefecte de cerimònies; Mn. Florenci Gras Santolari, secretari i penitencier; Mn. Jean Hakolimana, prefecte de música; Mn. Martin Kabamba Belangenyi, arxiver; Mn. Joan Prat Jorba, administrador.

Mans Unides celebra els 65 anys a la Sagrada Família

Redacció

La basílica de la Sagrada Família va acollir la celebració eucarística en commemoració dels seixanta-cinc anys de Mans Unides, en un acte ple d'espiritualitat i compromís amb els més desfavorits. L'eucaristia, presidida pel cardenal Joan Josep Omella, va comptar amb la presència de nombroses autoritats eclesiàstiques, socials i polítiques, així com de delegades de Mans Unides, voluntaris i col·laboradors, arribats d'arreu del territori.

L'acte va començar amb la monició d'entrada de Francesc Comelles, missioner laic i soci local de Mans Unides al Brasil, el qual destacà la importància de l'acció de l'organització en favor de les comunitats indígenes de l'Amazònia. Les seves paraules serviren per a recordar la missió fonamental de Mans Unides i la seva implicació en la justícia social: «Em sento molt agraït per l'ajuda que aquestes comunitats reben per a enfortir les seves capacitats i poder defensar els seus drets. Jesús ens ho va deixar ben clar quan explicà que allò que fèiem a un d'aquells més petits, quan donàvem menjar als qui tenien fam, ho fèiem a ell.»

Durant l'homilia, l'arquebisbe de Barcelona va felicitar Mans Unides pels seus seixanta-cinc anys de trajectòria i adreçà una salutació especial a totes les delegacions presents. «Jo he estat part d'aquesta història. Vaig entrar-hi prop de l'any 2000, a Mans Unides, i he vist de prop el seu impacte transformador», va afirmar. També establí un paral·lelisme entre el miracle dels pans i els peixos i la tasca

de Mans Unides, recordant que amb pocs recursos es poden aconseguir grans canvis. Omella va remarcar la valentia de les dones que van fundar Mans Unides i la vigència de les seves idees. «Els diners de Mans Unides sempre arriben allà on es necessita», va assenyalar, valorant la transparència i l'eficàcia dels projectes impulsats per l'organització.

Un dels moments més emotius de la celebració va ser el discurs de la presidenta de Mans Unides Barcelona, Mireia Angerri, que recordà els inicis de l'organització i la seva evolució fins avui. «L'any 1959 un grup de dones valentes va decidir alçar la veu contra la fam i la pobresa. Seixanta-cinc anys després, aquell esperit de solidaritat continua viu i ens empeny a prosseguir lluitant per un món més just.» Angerri va destacar els principals àmbits d'acció de Mans Unides: «Cada projecte transforma vides i dona esperança. L'any passat vam impulsar més de 570 projectes en més de 50 països, i demà mateix comença ja la nostra campanya número 66.»

L'eucaristia es va concloure amb una pregària col·lectiva de Mans Unides i el cant de l'himne commemoratiu —escrit pel bisbe Pere Casaldàliga—, que ressonà amb força a la nau central del temple, com a símbol d'un compromís indestruïble amb els més vulnerables. Amb aquesta celebració, Mans Unides reafirma la seva missió de treballar per la justícia i la dignitat de tothom, amb la certesa que la solidaritat i la fe continuaran essent motors de canvi en el món.

Obertura del camí per a la beatificació d'Antoni Gaudí

Redacció

La Santa Seu ha fet un pas decisiu cap a la beatificació d'Antoni Gaudí, conegut internacionalment com «l'arquitecte de Déu», després que les comissions d'historiadors i teòlegs del Dicasteri per a les Causes dels Sants hagin emès un informe favorable, segons ha avançat *El Debate*. Aquest dicasteri és dirigit pel cardenal italià Marcello Semeraro. Amb aquesta aprovació, la part més rellevant del procés canònic per a la beatificació d'aquest laic català ja està completada.

Ara només resta l'última fase: la reunió plenària dels bisbes i cardenals, prevista per a aquest any, segons ha explicat el sacerdot i professor Armand Puig, president de l'Agència de la Santa Seu per a l'Avaluació i Promoció de la Qualitat de les Universitats Eclesiàstiques i autor d'*Antoni Gaudí, vida i obra*.

Quan aquesta comissió de prelats doni el vistiplau a la *positio*, el dossier que recull tots els documents que sustenten la causa de beatificació, Gaudí serà declarat «venerable». Això comportarà l'emissió d'un decret sobre les seves virtuts heroïques, que haurà de ser ratificat Sant Pare. «La causa està sòlidament fonamentada i ha estat molt ben estructurada i argumentada, com han destacat els teòlegs i historiadors», assegura el professor Armand Puig. També subratlla la importància de distingir entre el geni creatiu del modernisme i la santedat.

Els informes de les comissions han analitzat a fons els motius de la beatificació i han conclòs que Gaudí va viure un model de vida santa i cristiana, amb proves clares de virtuts heroïques. Així, s'ha confirmat que no hi ha cap impediment teològic perquè pugui ser beatificat.

Santa Teresa de Calcuta entra al Calendari Romà

El papa Francesc ha disposat la inscripció de Santa Teresa de Calcuta al Calendari Romà General, responnent a les peticions de pastors, religiosos i fidels d'arreu del món. Així ho estableix un decret del Dicasteri per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, publicat l'11 de febrer i signat pel cardenal Arthur Roche i l'arquebisbe Vittorio Viola.

A partir d'ara la seva memòria opcional se celebrarà el 5 de setembre, dia de la seva mort l'any 1997, i s'inclourà en tots els calendaris i llibres litúrgics per a la celebració de la missa i la litúrgia de les hores. Els textos litúrgics oficials en llatí hauran de ser traduïts, aprovats i publicats per les diferents Conferències Episcopals.

Canonitzada l'any 2016, santa Teresa continua essent un referent de caritat i servei als més necessitats. En la seva cerimònia de canonització, el papa Francesc va destacar que la seva santedat és «tan propera, tan tendra i fecunda» que el món continua anomenant-la «Mare Teresa».

L'Eucaristia dominical, desitjada i cercada

Romà Casanova, bisbe de Vic

La centralitat de l'Eucaristia en la vida del cristià és afirmada, cada vegada més, tant per l'experiència personal com per la doctrina constatat de l'Església. No es pot entendre un cristià sense l'Eucaristia dominical. El diumenge, amb la missa com a centre, és el cor de la vida de l'Església, afegint-hi que el temple parroquial «és el lloc on tots els fidels poden reunir-se per a la celebració dominical de l'Eucaristia» (CEC, 2179). Aquella exclamació dels màrtirs de Bitínia a principis del segle IV: «*Sine dominica non possumus*» (sense el diumenge no som res), davant el tribunal que els acusava de reunir-se per celebrar la missa, ens recorda la importància d'aquesta celebració per a tot cristià i per a la comunitat eclesial sencera. L'Església ha entès aquesta necessitat vital per als seus fills i n'ha fet una norma: «El diumenge i els altres dies festius de precepte els fidels tenen l'obligació de participar en la missa» (CIC, 1247).

El canvi d'època respecte a la fe cristiana en aquesta terra revela, respecte a la celebració dominical, el fet de menys celebracions en les parròquies, per la manca de sacerdots i, al mateix temps, per la disminució dels fidels que hi participen. Aquesta precarietat, però, no ens ha de fer perdre de vista la riquesa de la missa en el dia del Senyor. Per això, el nostre Sínode Diocesà ens diu: «Que l'Eucaristia dominical i la de les festes de precepte sigui desitjada i cercada per tot cristià» (21).

Tot i la disminució de celebracions per la manca de sacerdots i fidels, no hem de perdre de vista la riquesa de la missa en el dia del Senyor.

En el cor del creient hi ha d'haver una veritable fam de celebrar el memorial de la mort i resurrecció de Jesucrist, amb tota la riquesa de vida que en brolla. Un desig que inclogui el goig del trobament amb la comunitat cristiana. Tots celebrem l'Eucaristia, presidida per aquell que ha rebut el sacerdoci apostòlic, sigui bisbe o prevere. La nostra participació en la litúrgia cristiana, plena, conscient i activa, actuant-hi la diversitat de ministeris i carismes, ens fa experimentar la bellesa de la comunitat eclesial. El bé que es fa present en la celebració de cada missa és infinit, tant per als qui hi participen com per a tota la parròquia.

Lògicament, ha de néixer en nosaltres, aleshores, la recerca de l'Eucaristia, encara que no la tinguem a l'hora que ens aniria més bé, ni tampoc al nostre lloc habitual, per manca de prevere o per tractar-se d'una comunitat massa petita. No ens podem deixar perdre de cap manera l'aigua viva que brolla de l'Eucaristia dominical; l'hem de cercar!

